

Äldste Claudio D. Zivic
i de sjuttios kvorum

Låt oss inte ta fel väg

Det är min bön att vi inte ska förlora vägen ur sikte, utan att vi alltid ska stå i förbindelse med himlen.

En liten pojke övade på pianot och en försäljare, som såg honom genom fönstret, frågade: "Är din mamma hemma?"

På vilket barnet svarade: "Vad tror du?"

Våra fem dyrbara barn spelar piano, tack vare min frus motivation! När läraren kom hem till oss brukade vår son Adrián springa och gömma sig för att slippa lektionen. Men en dag hände något underbart! Han började älska musik så mycket att han fortsatte öva på egen hand.

Om vi kunde nå den punkten i vår omvändelseprocess, skulle det vara underbart. Det skulle vara underbart att ha en önskan djupt i hjärtat att hålla buden utan att någon ständigt behövde påminna oss, och att ha en fast övertygelse om att vi, om vi följer den rätta vägen, får de välsignelser som utlovas i skrifterna.

För flera år sedan åkte jag till Arches National Park med min fru, vår dotter Evelin och en vän till familjen. En av de mest berömda valvbågarna där kallas Delicate Arch. Vi beslutade oss för att gå två kilometer uppför berget för att komma till bågen.

Vi började vandra på stigen med stor entusiasm, men efter en kort sträcka behövde de andra vila. Jag ville så gärna komma fram att jag

bestämde mig för att fortsätta ensam. Utan att lägga märke till vilken stig jag borde ta följde jag efter en man framför mig, som verkade gå framåt med stor säkerhet. Stigen blev alltmer krävande och jag var tvungen att hoppa från klippa till klippa. Stigen var så svår att jag var säker på att kvinnorna i min grupp aldrig skulle klara av den. Plötsligt såg jag Delicate Arch,

men till min förvåning såg jag att den var oåtkomlig från där jag var.

Mycket frustrerad bestämde jag mig för att gå tillbaka. Jag väntade otåligt tills vi träffades igen. Jag frågade genast: "Kom ni fram till Delicate Arch?" De svarade glatt att de gjort det. De förklarade att de hade följt skyltarna som visade vägen, och med noggrannhet och ansträngning hade de nått målet.

Jag hade tyvärr tagit fel väg. Vilken viktig läxa jag lärde mig den dagen!

Hur ofta tar vi inte fel väg därför att vi låter oss ledas av världens trender? Vi behöver ständigt fråga oss själva om vi är Jesu Kristi ords görare.

En underbar lärdom återfinns i Johannes evangelium:

"Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig.

Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra” (Joh. 15:4–5).

Med hjälp av den jämförelsen kan vi se det mycket nära och djupgående förhållande vi har till Jesus Kristus och hur viktig var och en av oss är för honom. Han är roten och stammen som leder det levande vattnet till oss, saven som låter oss få näring så att vi kan ge mycket frukt. Jesus Kristus undervisade oss på ett sådant sätt att vi som grenar – eller varelser beroende av honom – aldrig borde underskatta värdet av hans lärdomar.

Det finns vissa misstag som kan vara allvarliga, och om vi inte rättar till dem i tid kan de för alltid leda oss bort från den rätta stigen. Om vi omvänder oss och tar emot tillrättvisning får de här upplevelserna oss

att bli ödmjuka, ändra vårt beteende och återigen närma oss vår himmelske Fader.

Jag vill ge ett exempel på denna tanke genom att berätta om ett av de mest dramatiska ögonblicken som profeten Joseph Smith upplevde. Genom den upplevelsen har Frälsaren gett oss ovärderliga lärdomar om principer som vi borde hålla i minnet hela livet. Det hände när Martin Harris förlorade de 116 översatta sidorna i första delen av Mormons bok.

Efter att profeten omvänt sig från att inte ha följt Guds råd, fick han uppenbarelser som återfinns i kapitel 3 i Lärnan och förbunden (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 69–71). Av det som står skrivet i verserna 1 till 10, vill jag betona tre principer som vi alltid bör komma ihåg:

1. Guds verk och avsikter kan inte omintetgöras.
2. Vi får inte frukta människor mer än Gud.
3. Det finns ett behov av ständig omvändelse.

I vers 13 nämner Herren fyra saker som vi aldrig bör göra:

1. ringakta Guds råd
2. bryta de heligaste löften som givits inför Gud
3. lita på vårt eget omdöme
4. berömma oss av vår egen visdom.

Det är min bön att vi inte ska förlora vägen ur sikte, utan att vi alltid ska stå i förbindelse med himlen, så att världens strömmar inte sveper oss bort.

Om någon av er kommer till en punkt där ni överger Herrens väg

– var som helst på den vägen – får ni djupt ångerfulla känna bitterheten av att ha ringaktat Guds råd, av att ha brutit de heligaste löften som givits inför Gud, av att ha litat på ert eget omdöme eller av att ha berömt er av er egen visdom.

Om det är så, uppmanar jag er att omvända er och återvända till den rätta vägen.

En gång ringde ett barnbarn till sin morfar för att gratulera honom på födelsedagen. Han frågade honom hur gammal han var. Han svarade att han hade fyllt 70 år. Hans barnbarn tänkte efter ett ögonblick och frågade sedan: ”Morfar, började du ända från ett?”

Under barndomen och ungdomen tror människor att de aldrig ska bli gamla. Tanken på döden slår aldrig rot – den påverkar bara mycket, mycket gamla människor – och den stunden är fortfarande oändligt långt bort. Allt eftersom tiden lider, går månader och år förbi tills rynkor börjar uppträda, energin sjunker, behovet av läkarbesök ökar och så vidare.

Dagen kommer när vi återigen ska få möta vår Återlösare och Frälsare Jesus Kristus. Det är min vädjan att vi, vid detta heliga och storslagna tillfälle, ska känna igen honom genom vår kunskap om honom och eftersom vi följt hans lärdomar. Han kommer att visa oss märkena i sina händer och fötter, och vi kommer att förenas i en stor omfamning, gråtande av glädje över att vi har följt hans väg.

Jag vittnar till jordens fyra hörn om att Jesus Kristus lever. Hans uppmaning till oss lyder: ”Hör, o ni jordens nationer, och hör den Guds ord som skapade er” (L&F 43:23). Må vi ha förmåga att begripa, ge akt på, förstå och rätt tolka budskapet från den Gud som skapade oss så att vi inte viker av från hans väg, är min vädjan i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste W. Craig Zwick
i de sjuttios kворum

Hur tänker du?

Jag ber er att med aktning för andras upplevelser öva på att ställa den här frågan: ”Hur tänker du?”

För 41 år sedan klättrade jag upp i förarsätet på en 18-hjulig lastbil med min vackra fru Jan och vår lille son Scotty. Vi skulle frakta en tung last med byggmaterial genom flera delstater.

På den tiden fanns det inga regler om säkerhetsbälten eller barnstolar. Min fru höll vår älskade son i famnen. Hennes kommentar ”Vi är verkligen högt upp” borde ha gett mig en föraning om hur orolig hon kände sig.

När vi tog oss ner för den historiska bergsänkan Donner Pass, en brant del av landsvägen, fylldes förarhytten plötsligt och oförklarligt av tjock rök. Det var svårt att se något och vi kunde knappt andas.

I en tung lastbil räcker inte enbart bromsarna för att hastigt minska farten. Genom att motorbromsa och växla ner försökte jag desperat stanna lastbilen.

Just som jag svängt in till väggkanten, men innan vi stannat helt, öppnade min fru dörren till förarhytten och hoppade ut med vår baby i famnen. Jag iakttog hjälplöst då de tumlade runt på marken.

Så snart lastbilen hade stannat skyndade jag mig ut ur den rykande förarhytten. Med adrenalinet pumpande sprang jag genom stenar och ogräs och tog dem i famnen. Jans

armar och armbågar var sönderskrapade och blödde, men tack och lov andades både hon och vår son. Jag bara höll om dem medan dammet lade sig där vid väggkanten.

När min puls lugnat sig och jag återfått andan utbrast jag: ”Hur i hela friden tänkte du? Vet du hur farligt det där var? Ni kunde ju ha dött!”

Hon såg på mig med tårar strömmande nedför de sotiga kinderna och sa något som berörde mig djupt och fortfarande ekar i mitt huvud: ”Jag försökte bara rädda vår son.”

I det ögonblicket förstod jag att hon hade trott att motorn brann och varit rädd att lastbilen skulle explodera och att vi skulle dö. Jag däremot visste att det var ett elektriskt fel – farligt men inte livshotande. Jag såg på min älskade fru som försiktigt smekte vår lille sons huvud, och undrade vilket slags kvinna som kunde göra något så modigt.

Situationen kunde ha blivit lika känslomässigt skadlig som vårt motorstopp. Efter att vi under en lagom lång stund vägrat att tala med varandra, eftersom vi båda ansåg att den andra hade fel, uttryckte vi tack och lov de känslor som var orsaken till våra arga utbrott. Våra gemensamma känslor av kärlek och oro för varandras välbefinnande hindrade den farliga